

Arrest

nr. 164 201 van 16 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIBI loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Hazara origine, verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u er de Taliban vreesde. Volgens uw verklaringen werd uw vader toen u ongeveer twee jaar oud was door de taliban vermoord omdat hij als Hazara in het bezit was van een wapen. Na de dood van uw vader hertrouwde uw moeder. Uw drugsverslaafde, werkloze stiefvader behandelde u slecht. Omwille van de problemen met uw stiefvader en omdat u vreesde als Hazara door de taliban te worden gedood, besloot u ergens in de loop van 2012 of 2013 uw ouderlijk huis te ontvluchten. U trok eerst naar Kaboel waar u voor kost en inwoon in een hotel werkte.

Nadat u andere Hazara ontmoette die in Iran woonden trok u samen met hen naar Teheran, Iran, waar u gedurende twee jaar woonde en werkte. In 2015 trok u verder naar Europa.

Op 5 december 2015 kwam u in België aan. Op 7 december 2015 diende u een asielaanvraag in.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die door de dienst Voogdij werd genomen op datum van 8 januari 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Wat de door u aangehaalde problemen met uw stiefvader betreft, dient te worden opgemerkt dat deze feiten niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden. Gevraagd om wat meer te vertellen over hoe uw stiefvader u precies behandelde, kwam u in eerste instantie niet verder dan te stellen dat hij u slecht behandelde en u beledigde (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p. 15). Hierna gevraagd om verder te vertellen, stelde u dat hij u eens had geslagen met een steen en u daarop niet naar de dokter had gebracht. Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijke behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich relatief makkelijk aan de problemen met uw stiefvader kon onttrekken. Zo kon u, toen u als herder werkte, geld sparen waarmee u vervolgens naar Pakistan ging (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p. 8). U kon uw reis zelf plannen, zonder dat iemand u daarbij moest helpen (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p. 7-8). Uw vertrek thuis verliep ook zonder problemen aangezien u gewoon op een ochtend naar Kaboel vertrok nadat u thuis gezegd had dat u naar de stad Nili ging (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p. 15 en zie gehoorverslag CGVS dd. 17.02.2016, p. 5). Hierna woonde en werkte u twee maanden zelfstandig in Kaboel (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p. 16). Er kan met betrekking tot uw problemen met uw stiefvader dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw Hazara herkomst, moet vooreerst worden gesteld dat Hazara's in het verleden vaak het slachtoffer zijn geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden. Tijdens het talibanregime was sprake van misstanden jegens de Hazara-bevolking in centraal-Afghanistan. Na de val van het talibanregime maakte de Hazara-bevolking een grote economische en politieke vooruitgang en thans lopen Hazara's geen bijzondere risico's meer in Afghanistan louter op basis van hun etniciteit. Hoewel uit informatie blijkt dat er zich in 2015 in verschillende Afghaanse provincies verschillende incidenten voordeden waarbij de Hazara-gemeenschap werd gevisieerd, kan niet worden geconcludeerd dat de Hazara-gemeenschap in Afghanistan louter op basis van hun origine een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk zouden maken.

Wat dit betreft verwijst u in het kader van uw asielverzoek naar de dood van uw vader ten tijde van het talibanregime en naar problemen die uw familie nog steeds zou kennen met de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p.3). Gevraagd naar uw persoonlijke problemen en die van uw familie met de taliban na de dood van uw vader, kwam u echter niet verder dan te stellen dat er in uw stad taliban aanwezig waren en dat de nachten er gevaarlijk waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p. 17). Verder gevraagd naar incidenten waarbij u slecht werd behandeld omwille van het feit dat u Hazara bent, stelde u dat u, als u reisde, bang was om te worden meegenomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p. 14). Verder verwees u naar een probleem tussen uw burens en de Pasjoen opiumboeren aan wie ze hun land verhuurden (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p. 14). U verklaart weliswaar in Nimroz door de taliban te zijn tegengehouden toen u op weg was van Kaboel naar Pakistan, maar daar zou de taliban u enkel geleerd hebben om te bidden. Verder overkwam u niets en mocht u gewoon doorreizen (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p. 11 en zie gehoorverslag CGVS dd. 17.02.2016, p. 8-9).

Gevraagd of u verder zelf nog iets hebt meegemaakt, verklaarde u dat er geen specifiek probleem of bedreiging was (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.02.2016, p. 14). In de loop van uw tweede interview voor het CGVS verklaarde u expliciet dat u geen persoonlijke problemen met de taliban hebt gekend en

dat u verder niet met hen werd geconfronteerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.02.2016, p. 9). Er kan in uw hoofde dan ook niet worden geconcludeerd dat u in Afghanistan omwille van uw Hazara origine een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Bovenstaande conclusie wordt bevestigd door uw verklaringen over de omstandigheden waarin u Afghanistan verliet. Uit uw verklaringen hierover blijkt immers dat u toen u Daykundi verliet aanvankelijk van plan was om zich in Iran te vestigen om er te werken (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.02.2016, p.5). U vestigde zich echter eerst in Kaboel waar u in een hotel werkte tegen kost en inwoon (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.02.2016, p.7). U besloot vervolgens Kaboel en Afghanistan te verlaten omdat twee collega's van u u het voorstel deden om met hen mee naar Iran te trekken (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.02.2016, p.7). Het bovenstaande wijst er in het geheel niet op dat u Afghanistan zou hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging of omwille van een reëel risico op ernstige schade.

In verband met uw verklaringen dat u in Iran door de lokale autoriteiten werd mishandeld, moet worden gesteld dat in het kader van uw asielaanvraag uw vrees voor vervolging of risico op onmenselijke of vernederende behandeling ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit draagt, in casu Afghanistan, dient te worden beoordeeld. Aangezien deze feiten zich afspeelden in Iran en uit uw verklaringen niet blijkt dat u als gevolg van deze feiten in Afghanistan enige vrees voor vervolging dient te koesteren of enig risico op ernstige schade loopt, kan er in uw hoofde op basis van deze elementen niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals verzoek in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015 en een kaart van UNOCHA getiteld “Afghanistan 2016 HNO: Conflict Severity Index”) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Daykundi weinig berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. UNHCR heeft geen melding gemaakt van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Daykundi is laag tot zeer laag is. De provincie wordt dan ook als relatief veilig beschouwd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan “van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het artikel 21 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en manifeste appreciatiefout”.

2.2. Verzoeker licht toe: “Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van de Handbook on Procédures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.”.

“In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekers te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002)”.

Met verwijzing van het arrest van de Raad in Algemene vergadering, n° 45.396, 24 juni 2010: «Il peut toutefois se produire qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection prévue par les articles 48/3 et 48/4 de la loi du 15 décembre 1980 entre en jeu lorsque l'intéressé démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à son appartenance au groupe visé et à l'existence de la pratique en question. Tel est le cas lorsqu'une population déterminée est victime d'une persécution de groupe, à savoir une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci. »

De verzoeker vreest voor vervolging omwille van zijn Hazara herkomst. Hij behoort tot een bepaalde sociale groep die is gediscrimineerd in Afghanistan. De wederpartij heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan.

Volgens de wederpartij: moet vooreerst worden gesteld dat Hazara's in het verleden vaak slachtoffer zijn geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden als raciale gronden. Tijdens het talibanregime w/as sprake van misstanden jegens de Hazara bevolking in centraal Afghanistan.

Na de val van het talibanregime maakte de Hazara bevolking een grote economische en politieke vooruitgang en thans lopen Hazara's geen bijzonder risico's meer in Afghanistan louter op basis van hun etniciteit."

Deze informatie zijn helemaal niet correct. Het standpunt dat de wederpartij in de beslissing innemen, wordt echter tegensproken door informatie van het administratief en informatie beschikbaar op internet. In het verslag "Afghanistan Annual Report on Protection of Civilians in Armed Conflict" kunnen we lezen dat : "In 2015, UNAMA observed a sharp increase in the abduction and killing of civilians of Hazara ethnicity by Anti-Government Elements. Between 1 January and 31 December, Anti-Government Elements abducted at least 146 members of the Hazara community in 20 separate incidents."

"Uit andere bronnen blijkt dat de situatie helemaal niet is veranderd sinds de val van het talibanregime. Dit persartikel gaat over betogingen die hebben plaatsgevonden in Daykundi, stad van de verzoeker. In de beslissing wordt niet betwist dat de verzoeker van Hazara herkomst is. Rekening houdend met de bovenbeschreven elementen kunnen we concluderen dat de vrees van de verzoeker gegrond is. Er bestaat een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer. De informatie overeenstemmen met de verklaringen van de verzoekers: Zijn vrees als Hazara om slachtoffer van de Taliban te zijn. Bovendien spreekt het stuk ... over zijn stad. De autoriteiten zijn niet in staat een afdoende en effectieve bescherming te geven aan Hazara".

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken:

"Freedom house", <https://freedomhouse.org/print/46631>; UNCHR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan - 6.08.2013 - pp. 67-68; OSAR «Afghanistan, mise à jour, les conditions de sécurité actuelles, 13.09.2015 ;

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Voorop dient te worden vastgesteld dat niettemin verzoekende partij zich minderjarig verklaarde, na onderzoek gebleken is dat hij niet minderjarig is. Voorts kunnen uit de problemen van verzoekende partij

met zijn stiefvader geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Verzoeker betwist dit onderdeel van de bestreden beslissing niet. Op dit punt kan uit het administratief dossier nog blijken dat verzoekende partij wel de steun had van zijn moeder en oom en kon rekenen op zijn vaders erfenis om te reizen (zie CGVS-verhoor II van 17 februari 2016).

2.5. Het betoog in het verzoekschrift aangaande “de meest nadelige interpretatie voor verzoeker” met verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 18 maart 2002, nr. 104.820, is louter theoretisch nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zijn land niet heeft verlaten uit vrees voor vervolging maar omwille van persoonlijke en economische motieven. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom verzoeker niet kon geloofd worden en een andere interpretatie moet genomen worden. Zo stelt verzoeker tijdens het CGVS-verhoor van 17 februari 2016:

-Wanneer vatte u het plan op om te vertrekken bij uw stiefvader?

De reden dat ik die beslissing maakte was dat ik een probleem had met mijn stiefvader. Ik wilde naar school gaan, maar hij wilde dat niet. Ik zag geen probleem voor mezelf. Daarom besloot ik om weg te gaan.

-En wanneer besloot u dat u Kaboel zou verlaten?

Er waren nog twee jongens die in dat hotel werkten. Ze gingen naar Iran. Ze vroegen me, hoe lang blijf je werken gewoon voor eten. Ze zeiden: wij gaan, dus als je wilt, kan je met ons meegaan. Dus ik ben met hen meegegaan.

-Hebt u nog andere problemen gehad met de taliban tijdens uw leven in Afghansitan.

Ze hebben mijn vader vermoord in het verleden. Maar persoonlijk niet. Ik werd niet met hen geconfronteerd.

-Hoe oud was u toen dit gebeurde?

Mijn moeder zei dat ik twee jaar oud was.

-Had u naast de problemen met uw stiefvader nog andere problemen in Afghansitan?

Nee, ik had geen andere problemen. Geen politieke of sociale problemen.

-Is er nog iets dat u mij wilt vertellen, iets waar ik niet naar gevraagd heb?

Het probleem dat ik had is, het is met mijn stiefvader. Daarnaast hebben de Hazara ook problemen met de taliban, ze mogen zich niet vrij bewegen, niet naar andere provincies gaan.

-Naast dit incident in Nimroz, had u dergelijke problemen met de taliban?

Nee, ik was immers altijd in Daykundi, ik was nergens anders.

Tijdens het CGVS-verhoor van 04.02.2016 vertelde verzoekende partij

-U zegt dat Hazara slecht behandeld werden. Kunt u mij nog vertellen over incidenten waarbij u slecht behandeld werd omdat u Hazara was.

Toen we reisden waren we heel bang. We dachten dat ze ons zouden meenemen. We leefden in angst.

Er was geen specifiek probleem, geen bedreiging daar. Maar als je daar bent dan heb je geen bewijs nodig dat je voor de Afghaanse overheid werkt.

-Wat bedoelt u?

Ik kwam hier om te studeren.

-U kwam hier om te studeren?

Ja. Ik ben hier gekomen om te studeren. Ik wil talen leren. Engels, Frans en Duits.

(...) Ik wil niet naar hier komen om geld te verdienen. Ik heb geen familie naar wie ik geld moet sturen. Ik ben gewoon naar hier gekomen om te studeren.(...)

-Kunt u zich aan uw problemen onttrekken door u in een ander deel van het land te vestigen, zoals Kaboel?

Het probleem zou er nog zijn. Ik heb geen geld. We hebben niemand. Er is geen werk. Je moet op straat slapen, in de avenues.

-Wat vreest u dat er met u zou gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan?

Ik ben Hazara. Als ik naar Afghanistan ga, dan krijg ik problemen met de taliban. Ik kwam hier om te studeren. Dat zijn de problemen.”

2.6. Zoals de bestreden beslissing stelt vertrok verzoeker van de provincie Daykundi en niettegenstaande hij van plan was om zich in Iran te vestigen om er te werken (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.02.2016, p.5), is verzoeker naar Kaboel vertrokken waar hij in een hotel werkte tegen kost en inwoon (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.02.2016, p.7). Verzoeker is uiteindelijk met twee collega's mee naar Iran gegaan en van daaruit verder naar Europa gereisd (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.02.2016, p.7). Verzoeker is vertrokken uit zijn regio om economische redenen, omwille van zijn problemen met zijn stiefvader en omdat hij wilde studeren. Hijzelf had geen persoonlijke problemen met de Taliban.

2.7. Niettemin verzoekende partij geen persoonlijk vrees verklaart, met hij thans voor het eerst in het verzoekschrift dat hij zich kan beroepen op het Vluchtelingenverdrag omdat hij behoort tot de Hazara van Afghanistan "Hij behoort tot een bepaalde sociale groep die is gediscrimineerd in Afghanistan. De wederpartij heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan.

2.8. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van Mensen (EHRM) dat oordeelde (*EHRM, Singh et autres vs. Belgique*, n° 33210/1 van 2 oktober 2012 et *M.S.S.*, § 121): "Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » en « Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen (*Saadi c Italie - Requête no 37201/06*) : « § 132. Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé » (lire aussi dans le même sens *Abdolkhani & Kariminia v Turkey* (Application no. 30471/08) ».

Volgens de wederpartij: moet vooreerst worden gesteld dat Hazara's in het verleden vaak slachtoffer zijn geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden als raciale gronden. Tijdens het talibanregime w/as sprake van misstanden jegens de Hazara bevolking in centraal Afghanistan. A/a de val van het talibanregime maakte de Hazara bevolking een grote economische en politieke vooruitgang en thans lopen Hazara's geen bijzonder risico's meer in Afghanistan louter op basis van hun etniciteit." Deze informatie zijn helemaal niet correct. Het standpunt dat de wederpartij in de beslissing innemen, wordt echter tegensproken door informatie van het administratief en informatie beschikbaar op internet. In het verslag "Afghanistan Annual Report on Protection of Civilians in Armed Conflict" kunnen we lezen dat : "In 2015, UNAMA observed a sharp increase in the abduction and killing of civilians of Hazara ethnicity by Anti-Government Elements. Between 1 January and 31 December, Anti-Government Elements abducted at least 146 members of the Hazara community in 20 separate incidents."

Uit andere bronnen blijkt dat de situatie helemaal niet is veranderd sinds de val van het talibanregime. "Religious freedom has improved since the fall of the Taliban government, but it is still hampered by violence and harassment aimed at religious minorities and reformist Muslims. The constitution establishes Islam as the official religion. Blasphemy and apostasy by Muslims are considered capital crimes. Militant groups have targeted mosques and clerics as part of the larger civil conflict. While faiths other than Islam are permitted, non-Muslim proselytizing is strongly discouraged. Hindus, Sikhs, and Shiite Muslims, particularly those from the Hazara ethnic group, face official obstacles and discrimination by the Sunni Muslim majority. In July 2014, 15 people whose documents indicated that they were Hazara were removed from vans in Ghor Province and shot on the side of the road.²"

"Hazaras have also been reported to face continuing societal discrimination, as well as to be targeted for extortion through illegal taxation, forced recruitment and forced labour, and physical abuse. (...) Hazaras have accused the Government of giving preferential treatment to Pashtuns at the expense of minorities in general and Hazaras in particular.⁴²⁶ Hazaras are also reported to continue to be subject to harassment, intimidation and killings at the hands of the Taliban and other AGEs.³"

« Des centaines d'Afghans issus de la minorité hazara sont descendus ces derniers jours dans les rues de plusieurs villes d'Afghanistan pour protester contre les autorités du pays. Ils les accusent de ne rien faire pour les protéger contre les attaques répétées des Taliban contre leur communauté. (...) Les Hazaras, une minorité chiite persanophone, sont régulièrement la cible d'attaques menées par des groupes jihadiste sunnites en Afghanistan et au Pakistan voisin. (...) L'an dernier, les Taliban ont commis une série de kidnappings contre des Hazaras voyageant par route. En avril 2015, un parlementaire afghan a indiqué qu'en seulement deux mois, pas moins de 60 Hazaras avaient été enlevés dans la province de Balkh (nord). Des ONG des droits de l'Homme craignent une recrudescence des exactions des Taliban contre les Hazaras en Afghanistan car, selon certains analystes, le mouvement jihadiste cherche aujourd'hui à rivaliser de barbarie avec l'organisation État islamique.

Des journalistes afghans, à l'instar de Mokhtar Wafayi vont plus loin dans leurs accusations. Ce dernier affirme que certains politiciens auraient tout à gagner en laissant faire les exactions contre les Hazaras. "Récemment, les minorités ethniques comme les Hazaras ont acquis plus d'influence aussi bien dans le monde politique qu'au sein de la société. Certains hommes politiques au pouvoir se sentent menacés, il est donc logique pour eux de ne pas les défendre.⁴»

Dit persartikel gaat over betogingen die hebben plaatsgevonden in Daykundi, stad van de verzoeker.

In de beslissing wordt niet betwist dat de verzoeker van Hazara herkomst is. Rekening houdend met de bovenbeschreven elementen kunnen we concluderen dat de vrees van de verzoeker gegrond is. Er bestaat een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer.

De informatie overeenstemmen met de verklaringen van de verzoekers: Zijn vrees als Hazara om slachtoffer van de Taliban te zijn. Bovendien spreekt het stuk ... over zijn stad.

De autoriteiten zijn niet in staat een afdoende en effectieve bescherming te geven aan Hazara.

« D'après le Ministère danois des affaires étrangères, les autorités afghanes sont toujours incapables de garantir une protection contre la violence. 62 Le principe de l'État de droit est largement bafoué et ceux qui devraient normalement protéger la population contre les agressions bénéficient d'une impunité officielle. Le gouvernement afghan manque de cohérence et d'efficacité dans la poursuite des crimes contre les droits de l'homme commis par des fonctionnaires. 63 Les groupes suivants figurent encore en 2015 au nombre des personnes particulièrement menacées par les acteurs étatiques, non étatiques et internationaux : (...) Les membres des minorités ethniques/ de la minorité chiite. Les discriminations à l'égard des minorités ethniques et religieuses sont courantes et il arrive sans cesse que les tensions entre différentes ethnies fassent des morts. La discrimination de membres de la communauté hazara s'exprime par des recrutements forcés, des travaux forcés, des arrestations, des abus physique ou des taxations illégales. Les Hazaras ont été particulièrement souvent victimes de meurtres ciblés. 81 Le 7 mars 2015, une institution soufiste a essuyé un attentat.5»

2.9. Verzoeker zegt inderdaad dat de Hazara geen goed leven hebben in Afghanistan met de Taliban. Gevraagd naar specifieke voorbeelden over zijn problemen en deze van de Hazara, vertelt hij over een ophouding van de bus langs de baan naar Nimroz waarbij hij de Taliban verplicht was te bidden volgens hun ritus en voorts haalt verzoekende partij problemen aan tussen de Pashtoen en Tadzjiekse opiumkweekers in zijn regio. Hij verklaart tijdens zijn eerste CGVS-verhoor *“Er was geen specifiek probleem, geen bedreiging daar.”* Dit laatste kan ook blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en opgenomen in de bestreden beslissing.

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015 en een kaart van UNOCHA getiteld “Afghanistan 2016 HNO: Conflict Severity Index”) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Daykundi weinig berichtgeving komt over veiligheidsincidenten”.

2.10. Verzoekers bewering dat voor de Hazara *“de situatie helemaal niet is veranderd sinds de val van het talibanregime”* kan niet uit de toegevoegde informatie blijken. Integendeel de vaststelling dat de Hazara mondig (kunnen) zijn betekent op zich reeds dat deze bevolkingsgroep opkomt voor hun rechten (zie persartikel over een betoging in Daykundi, de stad van de verzoeker). Ook blijkt uit ditzelfde persartikel (stuk 5 bij verzoekschrift) dat de Hazara groeiende invloed hebben op het politieke en sociale leven in Afghanistan. Uit het EASO rapport kan nog gelezen worden dat president Karzai 6 Hazara heeft aangesteld in zijn cabinet.

2.11. Verzoekers argumenten inzake de Hazara betreffen bepaalde incidenten maar gaat er aan voorbij dat de situatie van de Hazara in de regio waarvan verzoeker afkomstig is en waarnaar hij terug kan keren geen noemenswaardige problemen hebben. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande en de situatie van de Hazara breed genomen en in andere delen van Afghanistan (zie andere passages uit rapporten toegevoegd aan het administratief dossier), om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Daykundi, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (*EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation" van januari 2016*) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Daykundi behoort tot de regio van de centrale hooglanden van Afghanistan. Zoals in punt 2.9. reeds geciteerd heeft UNHCR geen melding gemaakt van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Daykundi is laag tot zeer laag is. De provincie wordt dan ook als relatief veilig beschouwd. Voorts kan uit het EASO rapport blijken dat tot de rapporteringsperiode op dit punt (eind 2014) als 13 jaar lang geen buitenlandse soldaten werden gedood in deze provincie, en dat dat in juni 2015 de tweede vrouwelijke gouverneur in deze provincie werd aangesteld.

2.15. Uit de door verzoeker geciteerde persartikels blijkt dat er zich incidenten voordoen, doch hieruit blijkt niet dat er in de provincie Daykundi actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De aangehaalde bronnen hebben immers betrekking op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen dan wel in andere regio's dan deze waarvan verzoeker afkomstig is (zoals Kabul), en doen bijgevolg geen afbreuk aan de informatie met betrekking tot de provincie Daykundi.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier of de nota van de verwerende partij niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Tot slot wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.19. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en zijn dossier wordt teruggewezen naar het Commissariaat-generaal voor een nieuw onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK